

geinstituttet meddeler normalt aldrig sin vurdering til kunden. Og når Finanstilsynet så stiller krav om, at der foretages en hensættelse på en kunde, er det udtryk for, at Finanstilsynet på baggrund af de oplysninger, som pengeinstituttet har om kunden, ikke finder, at reglerne om værdiansættelse af debitorer m.v. er overholdt. Men hovedparten af alle hensættelser foretages af pengeinstituttet selv, eventuelt efter krav fra pengeinstituttets revision.

Det er vigtigt at holde sig for øje, hvad det er for oplysninger, der eventuelt ville kunne opnås aktindsigt i: Det vil normalt være de oplysninger, som kunden selv har givet til pengeinstituttet, samt selve oplysningen om hensættelsen. Og hvis Finanstilsynet i forbindelse med en inspektion forøger hensættelsen på en kunde, sker det jo ofte i enighed med det pågældende pengeinstitut.

En ændret værdiansættelse af en kundes lån vil derfor typisk ikke have karakter af et pålæg fra Finanstilsynet. Og hvis kunden fik partsstatus, når Finanstilsynet krævede en hensættelse, ville det blive fuldkommen vilkårligt, hvilke kunder der ville kunne få viden om, at pengeinstituttet havde en hensættelse på dem. Det ville jo afhænge af, om hensættelsen var foretaget af banken selv, af dens revision eller – efter en inspektion – af Finanstilsynet.

Det ville således kun være de hensættelser, der var foretaget af Finanstilsynet, kunden i givet fald ville kunne få viden om. Og kundens viden om en hensættelse kan forringe pengeinstituttets forhandlingssituation med en kunde om vedkommendes engagement, og en sådan tilfældig retsstilling forekommer ikke rimelig.

Såfremt Finanstilsynet pålægger et pengeinstitut at hensætte på et udlån, er det op til pengeinstituttet at vurdere, om hensættelsen skal have konsekvenser for kunden. Finanstilsynet har ikke hjemmel til at kræve, at et pengeinstitut reagerer over for kunden. Tilsynet kan derfor heller ikke kræve, at engagementet opsiges, eller at pengeinstituttet indhenter øget sikkerhed for engagementet.

Endelig skal det understreges, at et pengeinstitut kan forøge et udlån, selv om der er hensat på kunden.

Et pålæg om hensættelser er således alene et forhold mellem Finanstilsynet og pengeinstituttet om pengeinstituttets regnskabsaflæggelse. Og et pålæg om hensættelser har ikke umiddelbart konsekvenser for kunden, og derfor er det

ikke et grundlag for at tillægge kunden partsstatus.

De kunder, hvis forhold har ført til hensættelser efter reglerne, og som derfor ikke giver anledning til yderligere hensættelser, fordi tilsynet, jeg havde nær sagt tilfældigvis, er på inspektion og ikke har bemærkninger til hensættelserne, vil altså ikke have partsstatus, jf. lovforslag nr. L 45.

Det viser, synes jeg, at L 45 ikke er et rimeligt forslag, og derfor kan regeringen ikke tilslutte sig L 45. Og jeg vil i øvrigt appellere til Folketingets partier om at behandle dette lovforslag fremsat af fru Kirsten Jacobsen i sammenhæng med regeringens kommende lovforslag.

Frode Sørensen (S):

Dette lovforslag fra Fremskridtspartiet er jo en uændret genfremsættelse af lovforslag nr. L 95 fra forrige folketingsssamling, hvor forslaget på grund af valgets udskrivelse ikke nåede at komme til første behandling. Og som ministeren jo lige har gjort opmærksom på, vil regeringen i næste samling fremsætte lovforslag, hvor partsbegrebet i den finansielle tilsynslovgivning vil blive foreslået ændret og udvidet.

Når Finanstilsynet undersøger forhold i et pengeinstitut, anses alene pengeinstituttet som part og ikke den kunde, som undersøgelsen omhandler.

I forbindelse med, at dette lovforslag tidligere blev behandlet, var man inde på, om partsstatus eventuelt også skulle være gældende, når der foretages hensættelser på en kunde enten på bankens eget initiativ eller efter samtaler med Finanstilsynet. En sådan hensættelse beror på en konkret vurdering af en kundes fremtidige evne til at tilbagebetale et lån eller på, at den bagvedliggende sikkerhed skønnes at have ændret sig negativt.

Socialdemokratiet mener ikke, at det er hensigtsmæssigt at orientere kunden om en sådan hensættelse, der mest har noget at gøre med en opgørelse af bankens samlede risici.

Som nu næsten forhenværende bankmand glæder jeg mig i øvrigt over, at rigtig mange af de hensættelser, som var nødvendige for år tilbage, nu er ved at blive tilbageført eller kan betragtes som sølv på hyldeerne.

Når der foretages hensættelser, er det jo ikke sådan, at kundens dagligdag forandres i forhold til banken, og det er jo heller ikke sådan, at der ikke er mulighed for at opnå yderligere kreditudvidelser, hvorfor det at give en kunde